

РЕШЕНИЕ

№119

гр. Перник, 24 септември 2012 год.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - Перник, в публично съдебно заседание проведено на четиринадесети септември през две хиляди и дванадесета година в състав:

СЪДИЯ: Слава Георгиева

при секретаря Т.М., като разгледа докладваното от съдията адм. дело № 243 по описа на съда за 2012г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на А.К.А.,*** срещу заповед с рег. № 1016 от 31.07.2012 г. на полицейски орган-мл. автоконтрольор *** от сектор ПП при ОД на МВР-Перник. С атакуваната заповед жалбоподателят е задържан за срок от 24 часа в помещение за задържане.

В жалбата се развиват подробни съображения свързани с незаконосъобразността на оспорвания акт. Набляга се, че полицейския орган е превишил своята власт, тъй като по отношение на задържаното лице не са налице основания за задържането му чл. 63, ал. 1 от ЗМВР. По същество пълномощника на жалбоподателя pledира за отмяна на оспорвания акт.

Ответникът по жалбата Полицейски орган -мл. автоконтрольор *** от сектор ПП при ОД на МВР-Перник оспорва основателността на жалбата и изразява становище за отхвърлянето ѝ като неоснователна. Представя писмено становище, в което подробно се обосновава твърдението, че оспорената заповед е правилна и законосъобразна, като при издаването ѝ са спазени изискванията на материалния закон и административно производствените правила, поради което не са налице основания за отмяна по смисъла на чл.146 от АПК.

Административен съд–Перник, след като прецени събраните по делото доказателства и становищата на страните по реда на чл.168, ал.1 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок, от страна, която има право и интерес от обжалването, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е основателна.

На 31.07.2012г. жалбоподателят А. с още три лица е пътувал в лек автомобил БМВ, с рег. *** и в район попадащ в пределите на компетентност на ОД на МВР-Перник към 18.15ч е спрял за проверка от служители на реда към същата дирекция. Установена била самоличността на пътуващите в моторното превозно средство лица чрез представяне на документ за самоличност. По нареждане от дежурния в дежурната опертивна се извършила проверка и на автомобила, като не било открито нищо нередно. По устно разпореждане от оперативния пътуващите в автомобила лица са

отведени и задържани в поделение на ОД на МВР-Перник за 24 часа. За целта е изготвена декларация и е съставен протокол за личен обиск на задържаното лице. Издадена е и заповед № 1018 от 31.07.2012 г.. Във връзка с издадената заповед за задържане се представят изготвени в последствие докладни записки с № 14231 от 15.08.2012г., с № 13915 от 09.08.2012г. и с № 9385 от 14.08.2012г. изготвени от служители на ОД на МВР Перник и Благоевград.

Горната фактическа обстановка се възприема от представената по делото административна преписка и от събраните гласни доказателства. Въз основа на нея се гради настоящото изложение:

Атакуваната заповед е издадена в писмена форма от компетентен орган по чл. 63 от ЗМВР, поради което не се установява отменително основание по чл. 146, т. 1 и т. 2 от АПК.

Същата обаче е незаконосъобразна и следва да се отмени. Като правно основание за издаването ѝ е посочен текстът на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, но липсва фактическо основание за издаването ѝ. Съгласно чл. 63, ал. 1, т. 1 полицейските орган могат да задържат лице, за което имат данни, че е извършило престъпление. От данните по делото е видно, че полицейският орган е задържал лицето по устно нареждане на дежурния. С докладна записка № 14246 от 13.08.2012г. до директора на ОД на МВР-Благоевград полицейски служител при тази дирекция, свежда до знанието на директора, че на 31.07.2012г., около 17.00ч., при управление на МПС по път Е-79 посока към София същият бил изпреварен от два бързо движещи се автомобила, които го били принудили да спре движение и да се обади на колегите си за нарушение по закона за движение по пътищата. Същият помолил да се извършат проверки на тези автомобили с цел предотвратяване на престъпление или евентуално пресичане на евентуално такова. В услуга на колега, въпросния автомобил е спрял за проверка и в последствие е издадена и оспорваната заповед.

От показанията на допуснатия и разпитан по делото свидетел *** се установява, че компания от четирима човека /между които и жалбоподателят/ на 31.07.2012г. са пътували от Благоевград за София. Свидетелят е управлявал автомобила и са спрени за проверка на територията на гр. Перник. Всичките четирима били задържани и в полунощ започнало освобождаването им, като същевременно им били ѝ връчени призовки да се явят на 01.08.2012г. при полицейски служител в Благоевград. При явяването на 01.08.2012г. на свидетеля е издаден фиш за нарушение по ЗДвП за "неправилно изпреварване", които състава констатира, че е приложен по делото. Обясненията му се кредитират като логични и последователни и кореспондиращи с доказателствения материал по делото.

От гореизложеното се налага убеждението, че заповедта е издадена при липса на доказателства, установяващи наличието на материалноправните предпоставки по чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, тъй като целта на мярката по цитираната разпоредба е да попречи на уличения да се укрие, да извърши друго престъпление или да осуети наказателно преследване. Доказателствата по преписката не сочат за наличието на нито една от визираните хипотези, поради което целта на мярката "задържане за срок от 24 часа" е несъразмерна и несъставомерна. Полицейските органи могат да задържат лице, за което имат данни, че е извършило престъпление. За прилагането на тази принудително административна мярка не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по НК. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението или да има данни за съпричастност на лицето към конкретно извършено престъпление, като не е необходима точна квалификация на деянието. С оглед на това в случая не се установява

законовото предположение за прилагане на такава мярка по ЗМВР, тъй като не са налице фактически основания за прилагането ѝ. В случая не става въпрос и няма данни за престъпление по НК, а за нарушение по ЗДвП, което се санкционира по друг ред. Не следва да се игнорира факта, че полицейския орган по ЗМВР разполага с оперативна самостоятелност и сам следва да издаде тази заповед, когато прецени че са налице условията за издаването ѝ. От докладната с рег. № 9429 от 15.08.2012г. написана от него е безспорно, че такава възможност той не е имал, а е издал заповедта по разпореждане. При това положение се налага извода, че установеното по време на проверката, извършена на място от този полицейски орган не кореспондира с необходимостта от прилагане на този вид мярка по ЗМВР, приложена от същия този орган.

Въз основа на доказателствата изготвени след издаване на административния акт, а не в хода на административното производство по издаване на акта се налага убеждението, че същите са съставени постфактум. Въпреки това те са приобщени към доказателствения материал по делото и имат доказателствена сила и пред съда и именно въз основа на тях и при липса на други годни писмени доказателства към часа на задържане-18.15ч. на 31.07.2012г. настоящия състав приема, че полицейския орган е превишил правомощията си като е издал атакуваната заповед, тъй като не е имал основание за прилагане на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Релевантните за спора факти не са били установени, защото такива не е имало, а писмените доказателства са съставяни седмици след задържането.

По делото не се представят доказателства, които да установяват дори наличие на данни за извършено от А. престъпление и не обосновават необходимостта от задържането му. Лицето е било задържано при самата полицейска проверка, като същият не е целял осуetyаването ѝ и не е оказал съпротива. Поради това задържането му на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР противоречи на принципа на съразмерност, регламентиран в чл. 6 от АПК, който изисква административният акт и неговото изпълнение да не засягат права и законни интереси в по-голяма степен от необходимото за целта, за която актът се издава. В случая, издаването на заповедта за налагане на ПАМ превишава целта на закона и не обуславя необходимост лицето да бъде задържано. Така изложеното мотивира, състава да приеме, че са нарушени материално правните разпоредби на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, като наложената ПАМ е незаконосъобразна и несъответна на законовите разпоредби, посочени като основание за прилагането ѝ. Това е достатъчно основание за отмяна на акта при условията на чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК.

Съобразно изхода на спора пред настоящата инстанция разноски се дължат на жалбоподателя, но тъй като не са поискани не се присъждат.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на А.К.А. заповед с рег. № 1016 от 31.07.2012 г. издадена от полицейски орган-мл. автоконтрольор *** при сектор ПП при ОД на МВР-Перник.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните пред Върховния административен съд на Република България.

Съдия: